

Benimle Aşık Konuş 8

– Mecaz Adam · 08 Ekim 2018

Bu sabah gün hiç doğmasın istemişti Yunus. İçinde acının olduğu günleri çok yaşamış olsa da, mutluluğun kendisini bulduğu bugünlerde böylesine hüznün dolu hadiselerin kendisini bulduğu için çok üzgündü.

Yunus Damlanın kaldığı odaya yönelirken kapıyı iki kez çalıp içeri girdi. Damlanın gözleri kıpkırmızıydı hiç uyumamış gibiydi. Yunus desen Damladan farksızdı. İkisi de ağlamamak için kendilerini zor tutuyordu. Ağlamak iyi gelse de hüznün dışarı çıkması için. İkili güçlü durmaktan yanaydılar. Önlerinde koca bir hayat vardı. Her şeye rağmen hayata devam ediyordu.

Kahvaltı yapmak ikisinin de içinden gelmiyordu. O yüzden arabaya binip gezmek istediler. Belki biraz olsun başka bir şeylerle ilgilenmek acılarını hafifletir diye. Arabada tek bir laf etmediler. Zaten söylenecek sözlerin ucu nereye gideceği bilinmediğinden susmak doğru tercihti. Ama Damlada garip bir şeyler vardı. Yunus daha öncede fark etmişti bu durumu. Sürekli telefona bakmalar, mesaj atmalar falan. Yine de yanlış bir şey dememek için farklı bir yolla öğrenmek istedi.

Yunus: Daha iyi misin hayatım. Umarım iyi gelmiştir arabayla gezmek.

Damla: Teşekkür ederim birtanem. Çok iyi geldi.

Yunus: Kiminle yazışıyorsun hayatım. Merak ettim. Umarım ters giden bir durum yok.

Damla: yok aslında ama var gibi de. Sana desem mi demesem mi diye çok düşünüyorum. Ama kızmak yok.

Yunus: Niye kızayım ki canım. Hem ne var ki bu kadar önemli olan. Bana söylemeye cesaret edemediğin.

Damla: Söz verirsen söylerim. Hem geçiştirmek için değil gerçekten söz vermeni istiyorum.

Yunus: Tamam söz veriyorum. Erkek sözü. Çatlayacağım meraktan.

Damla: Seni bir yere götüreceğim.

Damla derin bir nefes aldı. İçinden dualar ediyordu kötü geçmesin diye bugün. Yolda gidecekleri yeri tarif edip gelmişlerdi. Sessiz sakin bir çay bahçesiydi. Kimseler yoktu. Oturup bir çay içtiler. Damla konuya girmek için ne desem diye düşünüyordu. Yunus heyecanla beklese de sevdiğinin cesaretini toplayıp söyleyeceği anı bekledi. Damla sonunda konuya girmişti.

Damla: Sana bir şey demeden önce bir konuda samimi bir itirafta bulunmanı istiyorum. Tabi eğer sende istersen.

Yunus: Ben hazırım. Senden gizli saklım yok.

Damla: Peki öyleyse. Eğer anne baban ölmeseydi mahallenden ayrılır mıydın? Yada ayrıldığın için arkadaşlarını özlemiyor, onları sevmiyor musun?

Yunus: Güzel soru. Samimi olmak gerekirse hiçbir zaman ayrılmayı düşünmedim. Ama ayrılmak zorunda kaldım. Yine de onları özleyiyor ve de gerçekten seviyorum.

Damla: Bende öyle düşünmüştüm. Şimdi sana niye buraya geldiğimizi söyleyebilirim. Seni görmek

isteyen biri var. Ama cesareti olmadığından, onu yanlış yargılayacağını düşündüğünden sana değil de bana geldi.

Yunus: Kimmiş ki o. Hm neden sana geliyor sanki. Bizi nereden biliyor ki.

Damla: sabret anlatacağım. Bizi bilmiyordu. Ama benimle konuştuğunda doğru adreste olduğu için mutluydu. Seni sordu bende söyledim. O an ışıklar yanmadığından evde olup olmadığını bilmiyordu. Bende böyle bir yol düşündüm. Ve eğer izin olursa onu buraya çağıracağım.

Yunus tamam dediği an Damla telefonuna uzandı.

Damla: Merhaba. Ben Damla. Seni sözleştiğimiz çay bahçesinde bekliyoruz.

Telefonu kapatıp masaya koydu. Etrafı izledi. Ne tuhaf diye düşündü hayat nasıl da her şeye rağmen devam edebiliyordu. Ve nasıl oluyordu da insanlar içinde cehennemi taşıyabiliyorlardı. İkili çayları tazelemek isterken çıkagelmişti Cüneyt. Yunus onu gördüğüne çok şaşırılmıştı. Nasıl oldu da çıkagelmişti. Ve neden çıkıp gelmek için bu anı seçmişti. Yunus kardeşini gördüğüne çok sevinse de kızgınlığını da gizleyememişti. Ortamı ölü sessizliği kaplamıştı. Öyle ki kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Çaylar içilip hesaplar ödendiğinde dağ evinin yolunu tutmuşlardı. Bu kez yalnız değillerdi...